

τάκης

γεράρδης

το φονικό

διήγημα

Το φονικό

Το αυτοκίνητο αγκομαχούσε. Κάθε τόσο χόρευε λίγο κι ύστερα, για μερικά χιλιόμετρα έστρωνε. Επιστρέψαμε με τον Κώστα από τα Γιάννενα κι η αγωνία μας ήταν να φτάσουμε στην Αθήνα οπωσδήποτε σήμερα. Περιθώρια για καθυστερήσεις δεν υπήρχαν. Από απόψε κίολας ο Κώστας, σαν καλός κυνηγός, ήθελε να πετύχει το στόχο του στο δόξα πατρί. Μπαμ και κάτω που λένε. Έπρεπε με ένα δυο τηλεφωνήματα να βρει ένα σημαντικό ποσόν που του έλειπε για να καλύψει μια επιταγή του, που έληγε αύριο. Ο καιρός για αρχές Δεκέμβρη ήταν καλός. Τα μέρη γύρω μας παραμυθένια. Ο Αμβρακικός δεξιά μας με τα ατέλειωτα ερωτικά του κορδελάκια κι αριστερά μας το βουνό καταπράσινο. Όλη η φύση σε οργιώδη κατάσταση.

Είχαμε αφήσει την Άρτα πίσω μας και το μυαλό ήταν καρφωμένο στα γουργουρητά της μηχανής. Η Τογιότα Καρίνα όμως κακοσυντηρημένη, πάνω στις κλειστές κι επικίνδυνες στροφές λίγο μετά το Μενίδι, κατά τις δωδεκάμισι το μεσημέρι, μουλάρωσε. Κατέβηκα κι άρχισα να σπρώχνω. Λίγο θέλαμε να πιάσουμε κατηφόρα. Μετά εναλλάχτηκε στο σπρώξιμο ο Κώστας μιας κι εγώ λαχάνιασα, όταν ξαφνικά από το πουθενά σταματά ένας γερανός. Ο οδηγός συμπαθής. Γρήγορα τα βρήκαμε στο οικονομικό για να μας μεταφέρει στο Αγρίνιο, σε έναν φίλο του καλό μάστορα και καλό παιδί. Στο Αγρίνιο ένοιωθα σιγουριά πως δεν θα μας εκμεταλλευτούν. Δεν μπορεί σκεφτόμουνα. Θα τους πω πως κι εγώ απ' το Αγρίνιο είμαι, να τους ρίξω στο φιλότιμο.

Αλλά δεν χρειάστηκε. Στις αρχές της πόλης, ο μάστορας, ένας συμπαθέστατος τριανταπεντάρης, είχε το συνεργείο του. Με νωχελικές κινήσεις αλλά γνώστης των μοτέρ, έσκυψε με αυταπάρνηση και σε μισή ώρα στενοχωρημένος έβγαλε το πόρισμα. Το αμάξι παιδιά είναι χάλια. Πρέπει να το κρατήσω εδώ μια βδομάδα μέχρι να βρεθούν ανταλλακτικά. Και μας αράδιασε λεπτομερώς τις παθήσεις. Ο Κώστας, σα να το περίμενε, δεν αιφνιδιάστηκε. Μόνο που δεν το είχε γραμμένο σε οδική βοήθεια κι έπρεπε να πληρώσει πεντακόσια ευρώ για να μεταφερθεί με γερανό στην Αθήνα. Μέσα του σκεφτόταν τι να κάνει, όταν ο συνεργιατζής, που καταλάβαινε τη στενοχώρια μας, πρότεινε μια λύση. Να προσπαθήσει να ασχοληθεί μια δυο ώρες ακόμη με το αμάξι, μήπως καταφέρει πρόχειρα να το συνεφέρει. Να μπορέσουμε, με ρίσκο, να φτάσουμε στην Αθήνα κι εκεί να πάμε στο δικό μας συνεργείο. Κι έτσι του το αφήσαμε κι αφού μας κάλεσε ταξί πήγαμε στην πόλη να φάμε για μεσημέρι, να περάσει κι η ώρα.

Το εστιατόριο τέτοια ώρα ήταν γεμάτο. Παραγγείλαμε και καθίσαμε να μας σερβίρουν. Η τηλεόραση ήταν ανοιχτή και με τη φωνή σε ένταση. Και πώς να μην είναι εκείνες τις μέρες. Πέντε φόννοι εκεί κοντά στα Καλύβια, είχαν συνταράξει το

Πανελλήνιο. Πόσο μάλλον την κοινωνία του Αγρινίου. Ο Κακαουνάκης, αναιδής κι αντιπαθέστατος ρητόρευε. Από το γραφείο του στην Αθήνα και χωρίς να έχει έρθει καθόλου στο Αγρίνιο, είχε βγάλει συμπεράσματα και πόρισμα. Ποιος τους έφαγε – είχε πληροφορίες από την Ασφάλεια όπως υπονοούσε – γιατί και πώς. Έδειχνε να καθοδηγεί και να προετοιμάζει την κοινή γνώμη για την αναμενόμενη σύλληψη του δράστη. Το σενάριό του, αν και φαινομενικά έδειχνε αληθοφανές, εμένα δεν μου ταίριαζε. Μα πώς είναι δυνατόν πέντε νεαρά παλικάρια να εκτελέστηκαν χωρίς να προβάλουν αντίσταση; Επειδή κυνηγώντας πάτησαν στο χωράφι κάποιου; Και μάλιστα οι νεαροί κυνηγοί κουβαλούσαν και караμπίνες. Ένας, μόνος του και τους καθάρισε; Και χωρίς αξιόλογο κίνητρο; Έτσι, τρελάθηκε επειδή του πατούσαν στην άκρη του χωραφιού το τριφύλλι που ‘χε σπείρει; Κανένας δεν έτρεξε να σωθεί; Ούτε ένας δεν όπλισε την караμπίνα του να αμυνθεί; Και ποιος ήταν αυτός ο δολοφόνος; Ο Ράμπο; Και σε καφετέρια ν’ αρχίσει να πυροβολεί κάποιος τρελός με καλάζνικοφ, πάλι δεν μπορεί να καθαρίσει με μιας πέντε άτομα. Και το άλλο; Τους έριξε και χαριστική βολή, όπως λέγανε.

Εδώ αρχίζει και βρωμάει το πράγμα. Το λιμάνι του Αστακού από τον τόπο του εγκλήματος απέχει πολύ λίγο. Κι υπάρχουν πολλές φήμες για λαθραία τσιγάρα, ναρκωτικά και όπλα που ξεφορτώνονται εκεί. Τα παιδιά, ίσως, κυνηγώντας περπάτησαν, κάτι είδαν που δεν έπρεπε να δουν και τους φάγανε εν ψυχρώ δυο τρεις μαζί κι όχι ένα άτομο μόνο του. Μετά η σπείρα έστησε το σκηνικό. Βρήκαν και πού θα φορτώσουν το έγκλημα και τους μετέφεραν στο χωράφι που έπρεπε. Κι ο ένοχος, που θα ομολογούσε το στυγερό του πενταπλό έγκλημα, σε λίγα χρονάκια, αν είναι άνθρωπός τους, θα είναι έξω σε άλλη πόλη, με άλλο όνομα κι ούτε γάτα ούτε ζημιά.

Αυτά σκεφτόμουν, γιατί ένοιωθα υποχρεωμένος να ξεφύγω από τον τρόπο σκέψης του αλητήριου του Κακαουνάκη, αλλά όταν γύρισα να τα πω στον Κώστα, αυτός μιλούσε στο κινητό και συντόνιζε με τους συνεργάτες του την αυριανή ημέρα. Είχαμε φάει, πίναμε τις μπίρες μας, εγώ με τη σκέψη αναστατωμένη, ο Κώστας σοβαρός κι ανήσυχος.

“Αν φτιαχτεί πρόχειρα το αμάξι θα το ρισκάρουμε. Δεν είναι για πεντακοσάρες σε γερανό τέτοιες μέρες. Αν όχι, το αφήνουμε στον πατριώτη σου κι εμείς θα μπούμε στο λεωφορείο για Αθήνα”.

“ Πάμε στο συνεργείο. Για ψυχολογική πίεση. Να μας βλέπει και να δουλεύει” του λέω.

Αλλά αν στραβώσει κάτι από την αρχή είναι νομοτέλεια να στραβώσουν μετά και πολλά άλλα. Τι μαλακίες λένε πως τρίτωσε το κακό. Το κακό αν είναι στις μέρες του δεν κωλώνει πουθενά. Και τραβάει κι άλλα κακά μαζί του. Το μαύρο φέρνει μαύρο κι η αναποδιά πολλές αναποδιές. Ο νεαρός μάστορας στο συνεργείο

έλειπε. Είχε χρειαστεί, όπως μας είπε ο βοηθός του, να πεταχτεί σε ένα σημαντικό τροχαίο που έγινε πριν από μισή ώρα. Ήταν ο κολλητός του που είχε τραυματιστεί σοβαρά. Μείναμε απελπισμένοι να κοιταζόμαστε όταν ο βοηθός ήρθε και μας είπε πως μας θέλει στο τηλέφωνο. Πήγε ο Κώστας.

“Συγγνώμη φιλάρα, αλλά δεν γίνονταν να μην έρθω εδώ. Κάνε ό,τι καταλαβαίνεις τώρα. Ή μου το αφήνεις να το κοιτάξω από αύριο ή πάρτο με γερανό. Ο βοηθός μου θα σου δώσει ό,τι τηλέφωνο θελήσεις.”

Το αδιέξοδο ήταν μπροστά μας. Να αφήσει εδώ το αμάξι σε κάποιον που δεν γνώριζε κι ο ίδιος να είναι στην Αθήνα έδειχνε βλακώδης ενέργεια. Να το φορτώσει σε γερανό κι αυτό έδειχνε λάθος κίνηση. Άναβε κι έσβηνε τα τσιγάρα και σκεφτόταν. Κοίταξε το ρολόι του. Κόντευε πέντε. Έξω όπου να “ναι θα σκοτεινιάζε.

“Τηλεφώνα ρε φιλαράκο να έρθει ένα ταξί”, λέει ο Κώστας στο βοηθό.

“Θα πάμε στην Αθήνα με ταξί” μου λέει.

“Θα το ρισκάρω με τον Αγρινιώτη. Καλό παιδί μου φάνηκε. Μόνο που στην επαρχία είναι όλοι τους νωθροί. Πώς ζούνε αυτοί οι άνθρωποι χωρίς άγχος;”

“Γιατί δεν πάμε με το λεωφορείο; Να γλυτώσουμε και κάποια χρήματα;”

“Τρελός είσαι ρε Τάκη; Θα πεθάνω τόσες ώρες αναμονή μέχρι να φύγουμε, μετά να κάνει στάσεις για καφέ και φαγητό και να μη μπορώ να καπνίσω. Ό,τι έγινε - έγινε τώρα. Πρέπει να είμαι στην Αθήνα το γρηγορότερο.”

Σύντομα έφτασε μια Μερσεντές γυαλιστερή και καθαρή. Ο οδηγός κάτι παραπάνω από σαράντα χρονών. Ψηλός, με κοντό μαλλί, μυώδης και μ’ ένα στενό μέτωπο λες και νεογέννητος του έπιασαν το κεφάλι στους κροτάφους και το ζούληξαν. Πεντακάθαρος όμως κι αυτός και το ταξί του, γρήγορα άρχισε να επιδεικνύει και τις ικανότητές του στην οδήγηση. Ο δρόμος από το Αγρίνιο μέχρι την Κόρινθο είναι μια καρμανιόλα. Το ξέραμε αυτό με τον Κώστα. Χιλιάδες φορές τον είχαμε περάσει με γιώτα χι και με φορτηγάκια. Επαγγελματίες οδηγοί είμαστε. Προσέχαμε και κάναμε υπομονή. Και ποτέ δεν αρπαζόμασταν με τις στραβοτιμονιές των άλλων οδηγών. Γι αυτό και πάντα φτάναμε, έστω και με σχετική καθυστέρηση, αλλά φτάναμε σπίτια μας.

Όμως αυτός εδώ ο μοβόρος τύπος μας τρέλανε από την αρχή. Κλειστή στροφή κι αυτός προσπερνούσε. Έβριζε τα φορτηγά που συναντούσε στο δρόμο του, κι όπου μπορούσε γκάζωνε σαν μανιακός. Δεν υπολόγιζε τίποτε. Έδειχνε ατρόμητος και πολύ βιαστικός. Εγώ είχα καθίσει μπροστά, ο Κώστας πίσω. Μιλούσε στο τηλέφωνο και με κοιτούσε λοξά κι απορημένος. Τέτοιος οδηγός δεν μας είχε ξανατύχει.

“Φίλε”,

του λέω, με συγκρατημένη κι ευγενική φωνή.

“Δικό σου είναι το ταξί;”

“Ολόκληρο καταδικό μου” απάντησε με καμάρι.

“Τροχαία δεν υπολογίζεις; Ξέρεις πόσο θα πάει ένα γράψιμο;”

“Στ’ αρχίδια μου τους γράφω κι εγώ ρε συ. Μπάτσος είμαι. Τι θα μου κάνουν;”

Κι όπως τον κοίταξα με απορία συνέχισε:

“Μπάτσος ήμουνα μέχρι πριν δύο χρόνια. Στη Ρόδο. Αλλά μου την έστησαν και έφυγα από το σώμα. Αγόρασα το ταξί κι ηρέμησα. Μπορώ κι έχω χρόνο να ασχολούμαι με τα δικά μου. Όμως δεν με γράφει κανένας. Όλοι με ξέρουνε. Κι αν κατά λάθος πάρω καμιά κλήση τη σβήνω.”

Άκου που πέσαμε, σκέφτηκα. Μπάτσος σαράντα χρονών, σε νησί κοντά στην Τουρκία. Ποιος ξέρει τι αμαρτίες κουβαλάει για να τον αποτάξουν από το σώμα. Και βρήκε κι ένα σωρό χρήματα για να αγοράσει την άδεια του ταξί κι ολοκαίνουργιο Μερσεντές. Με τι διάλογο να ασχολείται όταν δεν παίρνει κούρσες; Τότε σκέφτηκα πως μόνο αν του πιάσω την κουβέντα και τον απασχολώ λιγάκι θα πάει πιο προσεκτικά. Με το μπλα - μπλα ασυναίσθητα θα φρενάρει κάπως.

“Μακελειό έγινε στα Καλύβια. Πέντε παλικαράκια σέκος.”

“Άσε, ρε, τα μαλακισμένα. Βγάζουν άδεια, πιάνουν μια καραμπίνα και νομίζουνε πως κάποιος είναι.”

Περίεργη αντίληψη, αναλογίστηκα πως έχει για το μοιραίο και τραγικό συμβάν.

“Κρίμα όμως, νεαρά παιδιά κι έφυγαν σαν το σκυλί στ’ αμπέλι. Δεν φαίνεται να φταίξανε πουθενά”.

“Και πού ξέρεις εσύ ρε φίλε αν έφταιξαν ή όχι. Μην ακούς τις μαλακίες των τηλεοράσεων. Και το όπλο όταν το πιάνεις στα χέρια σου πρέπει να έχεις αρχίδια. Κι αν χρειαστεί να ρίξεις πρέπει να το κάνεις. Κι όχι σε πέρδικες και λαγούς μόνο.”

“Ναι αλλά εσένα πώς σου φαίνεται η ιστορία; Μπορεί ένα άτομο μόνο του να φάει πέντε άλλα οπλισμένα σαν το Ράμπο; Εμένα αλλιώς μου δείχνει πως έγινε. Σαν να τους εκτέλεσαν εν ψυχρώ και όχι γιατί πάτησαν στο ξένο χωράφι. Κι ούτε μόνος του ένας δολοφόνος”, είπα με πείσμα.

Με κοίταξε λοξά και σα να μου φάνηκε πως είχε ένα ειρωνικό μειδίαμα. Δεν μίλησε παρά μετά από λίγα χιλιόμετρα έκανε στην άκρη το ταξί.

“Πάω για κατούρημα” είπε.

“Όποιος θέλει να κατουρήσει τώρα γιατί δεν θα κάνουμε άλλη στάση.”

Κατέβηκα κι εγώ γιατί είχα μια μικροενόχληση. Έπιασα σε μια άκρη κοντά σ’ ένα δέντρο κι άρχισα να ξαλαφρώνω. Τελείωσα και ετοιμαζόμουν να μπω στο ταξί όταν ο οδηγός ήρθε προς το μέρος μου.

“Έλα να δεις” μου λέει και κατευθύνεται στο πορτ μπαγκάζ. Το ανοίγει κι έμεινα άφωνος. Πέντε όπλα ήταν εκεί πίσω. Μια караμπίνα κι ένα περίστροφο, όπως πρόλαβα να διακρίνω. Αλλά και άλλα τρία μικρότερα από караμπίνα και μεγαλύτερα από περίστροφο. Έκλεισε την πόρτα του αμαξιού κι επιβιβαστήκαμε.

“Αυτό είναι το χόμπι μου. Τα όπλα κι η σκοποβολή. Έχω άδεια για αυτά πίσω. Αύριο θα πάω στην Καισαριανή και θα ρίξω. Σκέτη καύλα είναι να πατάς τη σκανδάλη.”

Έμεινα σκεπτικός και σιωπηλός. Ο οδηγός γκάζωνε, έβριζε και προσπερνούσε, σαν τρελός, όποιο αυτοκίνητο συναντούσε μπροστά του. Μια παγωμάρα διαπερνούσε τη ραχοκοκαλιά μου. Να δω πώς θα ξεμπλέξουμε με αυτόν τον παράξενο τύπο. Από τροχαίο ή από όπλο θα πάμε; Αλλά λες; Έχει όλες τις προδιαγραφές για να το έχει κάνει, σκεφτόμουν. Ποιο σώμα και ποια απόταξη; Τον έχουν στην αφάνεια σαν οδηγό ταξί, αυτός γυμνάζεται τακτικά κι όποτε έρθει η ώρα του, τού αναθέτουν τις εκκαθαρίσεις. Έξω είχε σκοτεινιάσει για τα καλά. Τι ήθελα και άνοιγα το στόμα μου; Αυτός εδώ είναι ικανός να σταματήσει στην ερημιά και να μας μακελέψει. Αλλά και να το βουλώσω από εδώ και πέρα πάλι δεν είναι σωστό. Πρέπει να τον απασχολήσω με κάτι.

“Ομαδάρα ο Παναιτωλικός φέτος. Τι λες;”

“Μαλακία ομάδα είναι. Άμα δεν πληρώσεις τα λαμόγια κατηγορία δεν ανεβαίνεις.”

Ακούστηκε απόλυτος κι αγριεμένος. Σα να του άγγιξα κάποια χορδή. Ο Κώστας με το δικό του ναρκωτικό. Μιλούσε χαμηλόφωνα στο τηλέφωνο κι έδινε εντολές και οδηγίες. Αποφάσισα να το βουλώσω.